

Madrid, 13 maio 1985

Querido Abraira:

Recebin a súa carta polos mesmos días de que a de Rosa Puente. Nada máis puiden averiguar eiquí encol do choio que vostedes xa non soupesen. Hoxe mesmo contestolle aconsellándolle que se dirixa a Akal pedindo unha explicación do feito, sen dúbida estrano e sospeitoso. Segundo o que conteste asíñ haberá que proceder.

As cousas de Galicia non van atal como ún as quixera, mais eso dase sempre e hai que conformarse. De todos xeitos moito é o que se ten avantado e eu teño a esperanza de que, pasenifio, vaiamos acadando cotas pouco pouco máis altas. Un destes días irei alá para o do Pedrón de Ouro, cuio Pergamifio me derono ano pasado. O principal é non perder os azos e seguir loitando. O noso camiño nunca foi de rosas.

Moito agradezo a suas garimosas frases e lembranzas. A miña dona agradez os seus saudo e mándalos moi afectuosos Unha boa aperta.